

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 marca 2017 r.

sprawy **R.P.**

skazanego z art. 252 § 3 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa .../16

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III K .../14

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami  
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt III K 203/14, uznał winnym R.P. występku z art. 252 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności. Tym samym wyrokiem uniewinnił R.P. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 280 §1 k.k. w zb. z i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Apelację od tego wyroku złożyli: Prokurator Okręgowy w [...] oraz obrońca R.P.. Prokurator zaskarżył wyrok w części uniewinniającej i podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca R.P. w apelacji zarzucił: obrazę przepisów prawa procesowego – art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, oraz obrazę przepisów prawa materialnego – art. 16 k.k. w zw. z art. 17 § 1 i 2 k.k. oraz art. 252 § 4 k.k.

Podnosząc te zarzuty, wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie R.P. od zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa .../16, uchylił zaskarżony wyrok w części uniewinniającej i w tym zakresie sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w [...] do ponownego rozpoznania, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa .../16, w części w której utrzymano w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...], kasację złożył obrońca skazanego R.P.. Zarzucił w kasacji:

I. rażąco obrazę przepisów prawa materialnego mającą wpływ na treść orzeczenia tj.:

art. 17 §1 k.k. Sąd II instancji wskazał, że „w realiach niniejszej sprawy, pomimo ewidentnej rezygnacji R.P. z udziału w kolejnych wyjazdach mających na celu porwanie W., nie doszło do jego 'dobrowolnego', w rozumieniu omawianego przepisu, odstąpienia", podczas gdy rezygnacja - zgodnie z definicją pochodzącą ze Słownika języka polskiego - z założenia ma charakter dobrowolny (a w myśl art. 27 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym w Rzeczypospolitej Polskiej jest język polski).

II. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez wadliwą kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku i naruszenie zasady domniemania niewinności oraz dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów. Sąd II instancji uznając, że „nic nie wskazuje by oskarżony definitywnie odciął się od działań kolegów. Jedynie brak czasu spowodował, iż począwszy od grudnia 2006 r. aż do momentu uwięzienia go w lutym 2007r ograniczył swoją aktywność” stosuje domysły, tworzy alternatywną

wersję zdarzeń, niepopartą materiałem dowodowym zebrany w niniejszej sprawie;

2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 §1 i 2 k.p.k. poprzez wadliwą kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku i zaakceptowanie przez sąd odwoławczy (Sąd Apelacyjny w [...]) dowolnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I instancji, w szczególności poprzez:

- wybiórcze potraktowanie zeznań świadka G. N. i uznanie za wiarygodne tylko tych, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego P. oraz uznanie za prawdziwe tylko tych zeznań, które składane były zaraz po zatrzymaniu, a tych składanych później za nieprawdziwe;

- bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom J. P., który wskazał na osobę oskarżonego P. jako tego, który miał brać udział w przygotowaniu porwania pokrzywdzonego W., dopiero podczas składania wyjaśnień po raz czwarty.

Podnosząc te zarzuty **wniósł** o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R.P. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w [...] wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Na wstępie przypomnieć należy, iż zgodnie z polskim ustawodawstwem, nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja, wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić samoistny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa. Sąd Najwyższy rozpoznając kasację nie jest bowiem uprawniony do dokonywania ponownej oceny dowodów i w oparciu o jej rezultaty, do sprawdzania poprawności poczynionych sprawie ustaleń faktycznych, a jedynie do skontrolowania czy orzekające w sprawie sądy dokonując ustaleń faktycznych, nie

dopuszcili się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć istotny wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku.

Ponadto nadmienić należy, iż przedmiotem kasacji zgodnie z art. 519 k.p.k. może być prawomocny i kończący postępowanie wyrok sądu odwoławczego oraz prawomocne postanowienie sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka karnego określonego w art. 93a k.k. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają więc rozpatrzeniu przez Sąd Najwyższy tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych w kasacji orzeczeniu sądu odwoławczego. Patrząc z tej perspektywy na zarzut z pkt II kasacji należy w pełni podzielić jego ocenę dokonaną przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w [...] w pisemnej odpowiedzi iż, cyt. „Autor kasacji natomiast w żaden sposób nie rozwinął w uzasadnieniu środka zaskarżenia kwestii naruszenia przez Sąd Apelacyjny w [...] przepisów procedury karnej, a to art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k., jak i nie wykazał, dlaczego naruszenia te miałyby być rażące. W istocie w tym zakresie Autor kasacji zdaje się jedynie podważać wiarygodność świadka J. P. i wykazywać błędy w ustaleniach faktycznych dokonanych przez orzekające w tej sprawie Sądy I i II instancji, które na podstawie relacji tego świadka ustalenia te poczyniły. Przy czym skarżącemu chodzi o ustalenia w zakresie czynu nieobjętego zakresem zaskarżenia kasacją (tj. rozboju na osobie W. B.). Zdaniem obrońcy R.P. ma to jednak znaczenie dla ocen poczynionych w odniesieniu do czynu polegającego na przygotowaniu do porwania W. W.. W dalszej kolejności skarżący przedstawia własną ocenę relacji świadka J. P. i poczynionych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, w zupełnym oderwaniu od jakichkolwiek uchybień mogących stanowić podstawę dla nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci kasacji. Tym samym jest to wyłącznie polemika z prawidłowo poczynionymi ustaleniami i ocenami dokonanymi przez Sąd Odwoławczy, odzwierciedlonymi w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku. Autor kasacji w ten pośredni sposób zmierza do niedopuszczalnego ponownego zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd w zakresie czynu polegającego na przygotowaniu do porwania W. W.. W tym stanie rzeczy nie sposób mówić w ogóle o zaistnieniu w

niniejszym wypadku naruszenia przepisów prawa, zaś użycie określenia „rażącego” jawi się jako nadużycie.”

Oczywiście bezzasadny jest też zarzut z pkt I kasacji. Nie budzi wątpliwości, iż dodatkowym warunkiem bezkarności w razie odstąpienia od przygotowania w formie wejścia w porozumienie z inną osobą celem popełnienia czynu zabronionego, jest podjęcie istotnych starań zmierzających do zapobieżenia dokonania planowanego przestępstwa (por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 1970 r., sygn. akt IV KK 191/70, OSNKW 1971, z. 1, poz. 3). W realiach sprawy nie przyjęto przecież, że takowe starania, o których mowa w art. 17 § 1 k.k. (po średniku), R. P. podjął. Nie można zatem zasadnie wywodzić, że nie stosując w przedmiotowej sprawie instytucji z art. 17 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny w [...] dopuścił się rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego które mogło mieć istotny wpływ na wyrok wydany przez ten Sąd.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.

kc